

Мрії збуваються і не збуваються

Протягом семи років я вела анкетне опитування з профорієнтації учнів, в яких була класним керівником з 1993 по 2000 р. З 17 учнів 10 закінчили середню школу.

Пройшло пір року відтоді, як мої випускники отримали путівки в життя. І сьогодні я можу констатувати, наскільки збулися їхні мрії.

Леся Самолук мріяла бути юристом, але мрія не збулася. Дівчина поступила у Рівненський технічний університет і по його закінченні стане екологом. Леся Михалук мріяла стати вчителькою української мови і літератури. Нині навчається в Рівненському гуманітарному університеті. Тетяна Гуль буде медиком, бо навчається в медичній школі Рівного на факультеті «Лікувальна справа». Ірина Садовська хотіла бути кондитером. Найкращі торти та тістечка на шкільні вечори пекла. Нині навчається в комерційному технікумі за спеціальністю кулінар-кондитер. Наталія Грушевська хотіла бути вчителькою, Олена Тимошук — медиком, але обоє stanno бухгалтерами. Такий нині час, що не завжди поступиш, куди захочеш. Ідуть діти туди вчитися, де батькам грошей вистачить, щоб заплатити за навчання.

Цікава доля Андрія Ста-

ніславчука, який працює за індивідуальним планом підготовки до вступу в духовну семінарію. Надіюсь, мети досягне і буде священником.

До речі, за долю цього учня вболівали всі. А сталося так, що в Рівненську духовну семінарію поступали 2 учні — Роман Приболотний і Андрій. Роман поступив, бо тато і мама сприяли цьому, а Андрій — ні, бо впродовж усіх своїх 17 років виховувався в бабусі Ірини Семенівни Глушук. Ні мама, яка мешкає в Луцьку, ні тато, що проживає з іншою сім'єю, такої допомоги дитині надати не могли. Дитя фактично — соціальна сирота.

І от коли Андрій не пройшов за конкурсом, то і депутат сільської ради Г.П. Пилипей, і член церковної двадцятки М.Т. Андрійчук, і директор школи В.П. Пилипей, і я як голова жіночої ради Малатина і як класний керівник поїхали в епархію.

Правда, вже було пізно: списки семінаристів затвердили. Але Андрію дозволено опрацювати підготовчий курс індивідуально і після успішної здачі екзаменів його зарахують на 2 курс духовної семінарії. А по закінченні юнак стане нашим священником. За нього стоїть вся церковна громада.

Щодо Василя Генеральчука, то цей хлопчина може машину без ключів розібрати і скласти. Інженером-механіком згодом буде. Нині працює помічником механіка у Воронові на аеродромі. Маріяка Грицюк і дячихою, і вчителькою мріяла бути. Наразі вчиться заочно у Львівській духовній семінарії на регента. Одночасно навчається і в педагогічному інституті. Про це вона розповіла нещодавно під час останньої нашої зустрічі.

Дай, Боже, моїм учням, вихованцям 30-го випуску 2000 року, щоб обрані ними професії допомогли їм у їх подальшому житті.

**Валентина
ГЕРАСИМЧУК,
класний керівник
випуску 2000 року
Малатинської СШ.**